

kalme wandelaar, die hierheen zijn schreden richt, voelt er zich tehuis als de tweede luitenant uit een provinciestedje bij de aankomst van een Engelschen goederenboot. Op zij! daar is een man met een kist! terug! daar is een haastige handelsklerk! voortmaken! de brug moet open! pas op, een sleeperswagen! En glijd intusschen niet uit in de dikke, klonterige chocolademassa, die zelfs bij strengen vorst onder aan uw laarzen kleeft.

De Boompjes! Wie zal ze beschrijven, die eigenaardige handelskade met flinke boomen bezet, de glorie der stad, waarheen elk Rotterdammer (zoo hij tijd heeft!) den buitensteedschen vriend voert om hem met trots het ongemeen schouwspel te toonen. Wie, die ooit van de stad vernomen heeft, is onbekend met dien roemruchten naam: „de boompjes”? „Zij vrij de Weener op zijn Prater prat”, zingt de gelegenheidsdichter op strakgespannen snaren en werkt op dit thema ontelbare variatiën uit. Want dit oord is de eigenlijke aanrakingslijn van stad en stroom; hier is het tooneel hunner innige verbintenis; hier vlijt zich de rivier met hooger wellust langs de gespierde lendenen van haren krachtigen minnaar.

Helaas! dat hier die grootsche aanblik door twee bruggen moest ontsierd worden. Eén hooge, gewelfde brug staat goed; zij lijkt een ijzeren band, die het verkeer tusschen de twee oevers onderhoudt. Maar twee! Eerst de zeer hooge, vijf bogen lange spoorbrug, met de breede onwrikbare steenen pijlers in den Maasbodem geworteld, een trotsch gezicht, als de zware treinen onder hare welvingen donderen en de schepen met rechtopstaanden mast onder hare strekking voortzeilen. Maar dan — op een kleinen, hoogst willekeurigen afstand een andere brug, zonder bogen, aanmerkelijk, hoewel alweder een willekeurig aantal meters, lager, die het geraamte van een tunnel schijnt en een lachwekkenden indruk maakt door haar pralend optreden naast de zuster, wier paden slechts het metalen rad betreedt, geen menschenvoeten, geen luidruchtig schellende paardentram, geen lompe sleeperskar, geen kinderachtige handwagen. Medelijdend ziet zij neer op de kokervormige Willemsbrug; toornig soms, als zij een eind verder, op Feijenoord, in de Koningshaven, gedwongen wordt hare flanken na die der voetbrug te openen om vaartuigen door te laten, die

Hoekje bij de Maasbrug.